

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Zwolle

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 13/28460

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

[REDACTED]
van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
(gemachtigde: mr. A. Szirmai),

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, verweerder,
(gemachtigde: mr. R. Jonkman).

Procesverloop

Voor het procesverloop van deze zaak verwijst de rechtbank naar haar tussenuitspraak van 10 februari 2014.

Bij deze tussenuitspraak heeft de rechtbank verweerder in de gelegenheid gesteld om binnen vier weken na de verzending van de tussenuitspraak, het in de tussenuitspraak omschreven gebrek te herstellen en daarvan schriftelijk mededeling te doen aan de rechtbank.

Bij brief van 4 april 2014 heeft verweerder een nadere motivering aan zijn besluit ten grondslag gelegd.

Eiser heeft gereageerd bij brieven van 12 mei 2014 en 7 augustus 2014.

Bij brief van 3 september 2014 heeft de rechtbank verweerder verzocht binnen twee weken te reageren op de brieven van eiser van 12 mei 2014 en 7 augustus 2014.

Bij brief van 13 november 2014 heeft verweerder gereageerd. Hierop heeft eiser op 8 januari 2015 een reactie gegeven.

Vervolgens heeft de rechtbank, met toepassing van het bepaalde in artikel 8:57, tweede lid, aanhef en onder c van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), bepaald dat een nader onderzoek ter zitting achterwege blijft.

De rechtbank heeft daarna het onderzoek gesloten.

zaaknummer: AWB 13/28460

blad 2/4

Overwegingen

1. De rechtbank verwijst voor haar overwegingen naar de tussenuitspraak van 10 februari 2014 en voegt daaraan het volgende toe.
2. In reactie op de tussenuitspraak heeft verweerder eiser (opnieuw) gehoord. In zijn nadere motivering van het besluit heeft verweerder gehandhaafd dat de door eiser beschreven wijze van bekering niet aannemelijk wordt geacht. Daarbij heeft verweerder verwezen naar de vage en tegenstrijdige verklaringen van eiser over het proces dat tot zijn bekering zou hebben geleid, het moment dat hij daadwerkelijk zou zijn bekeerd en zijn beperkte kennis van het christelijk geloof.
3. Eiser heeft in reactie op bovengenoemd standpunt van verweerder (onder meer) een rapport overgelegd van dr. Marnix Visscher van Stichting Gave en een verslag en conclusies van een gesprek tussen eiser en ds. G. de F. en ds. W. van L. van de Commissie Plaisier van de Protestantse Kerk in Nederland.
4. Ten aanzien van de rapporten van dr. Marnix Visscher van Stichting Gave en ds. G. de F. en ds. W. van L. van de Commissie Plaisier heeft verweerder bij brief van 13 november 2014 aangegeven dat deze geen aanleiding vormen om te komen tot een ander oordeel en dat het op de weg van eiser ligt om overtuigende verklaringen af te leggen. Verder is verweerder van mening dat dr. Marnix Visscher – zonder af te doen aan zijn integriteit – niet beschouwd kan worden als deskundiger dan verweerder bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van gestelde bekeringen en dat het niet aan hem is om het juridische kader te geven waarbinnen het asielrelaas van eiser beoordeeld dient te worden.
5. Onder verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, van 29 december 2014 (ECLI:NL:RBOVE:2014:6965) is de rechtbank van oordeel dat uit de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 6 maart 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:850) volgt dat de enkele verklaring van een geestelijke of voorganger waarin deze zich uitspreekt over de oprechtheid van de bekering, de vreemdeling niet ontslaat van de plicht tegenover verweerder de gestelde bekering aannemelijk te maken.

Daaruit volgt naar het oordeel van de rechtbank echter niet dat verweerder in dit geval onder verwijzing naar zijn eigen oordeel over de geloofwaardigheid van de bekering van eiser, zonder nadere motivering de rapporten van dr. Marnix Visscher, ds. G. de F. en ds. W. van L. ter zijde kan schuiven. De beoordelingen van dr. Marnix Visscher, ds. G. de F. en ds. W. van L. in de zaak van eiser kunnen niet op één lijn worden gesteld met de verklaring van een geestelijke of voorganger van de kerk van de betrokken vreemdeling. Dr. Marnix Visscher, ds. G. de F. en ds. W. van L. hebben geen oordeel gegeven over de bekering van eiser vanuit hun eigen betrokkenheid daarbij, maar op basis van een door hen gehanteerde objectieve methode. Bovendien volgt uit de uitspraak van de AbRS van 6 maart 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:890) dat aan verklaringen van derden als hier aangehaald een zwaar gewicht toekomt bij het vormen van een oordeel over de geloofwaardigheid van de gestelde bekering.
6. De rechtbank is van oordeel dat verweerder de rapporten van dr. Marnix Visscher van Stichting Gave en ds. G. de F. en ds. W. van L. van de Commissie Plaisier niet zonder een behoorlijke weging daarvan terzijde kan schuiven. Dr. Marnix Visscher heeft immers blijkens zijn rapport onder meer de verslagen van de gehoren van verweerder als uitgangspunt genomen,

zaaknummer: AWB 13/28460

blad 3/4

alsmede de besluiten van 19 april 2013 en 4 april 2014 en de tussenuitspraak van de rechtbank van 10 februari 2014. Dr. Marnix Visscher heeft derhalve over dezelfde gegevens beschikt om de geloofwaardigheid van de bekering van eiser te beoordelen als verweerder. De enkele stelling van verweerder dat dr. Marnix Visscher niet beschouwd kan worden als deskundiger dan verweerder bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van gestelde bekeringen en dat het niet aan hem is om het juridische kader te geven waarbinnen het asielrelaas van eiser beoordeeld dient te worden, is hiertoe onvoldoende. Gezien de verklaring van dr. Marnix Visscher in samenhang met het rapport van ds. G. de F. en ds. W. van L. van de Commissie Plaisier, kan verweerder zonder nadere motivering niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hetgeen ds. G. de F. en ds. W. van L. naar voren hebben gebracht, geen nieuw licht werpt op de bekering.

7. Uit het voorgaande volgt dat verweerder zijn standpunt dat de bekering van eiser tot het christelijk geloof ongeloofwaardig is, onvoldoende heeft gemotiveerd. Verweerder heeft niet zonder toereikende motivering aan de inhoud van de rapporten van dr. Marnix Visscher, ds. G. de F. en ds. W. van L. voorbij kunnen gaan. Het bestreden besluit is in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb.

8. Er bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van de zaak redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten worden op de voet van het Besluit proceskosten bestuursrecht bepaald op € 1.225,- (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting en 0,5 punt voor de schriftelijke zienswijzen van 12 mei 2014 en 7 augustus 2014 na toepassing van de bestuurlijke lus; waarde per punt € 490,-; wegingsfactor 1).

zaaknummer: AWB 13/28460

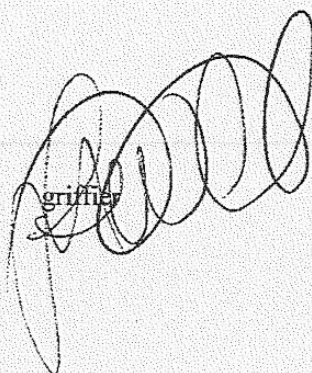
blad 4/4

Beslissing

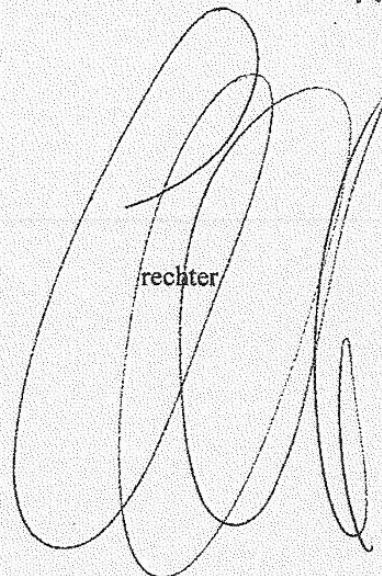
De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van eiser met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 1.225,- te betalen.

Deze uitspraak is gedaan door mr.drs. G. Edelenbos, rechter, in aanwezigheid van mr. S.A. Westerbeek-Nette, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op - 4 MRT 2015

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: - 4 MRT 2015

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht (herstel verzuim) is niet van toepassing.